

vante, blandede Duft af Sæbe, Rosiner, Kaffe og Skraa-  
tobak, gjorde denne ham straks lysvaagen. Han blev  
et Øjeblik staaende i Mørket med spidsede Øren for at  
lytte til den trygge Snorken, der lød inde fra et lille  
Aflukke bag ved Kramboden, hvor Butiksdrengen sov.  
Derpaa tændte han en Lysestump, der stod og ventede  
ham paa Disken, eftertalte lydløst Bytte-Skillingerne i  
Pengeskuffen, undersøgte de listeligt anbragte Papirs-  
mærker foran Svedske- og Rosinskufferne, kiggede op  
gennem Loftslemmen og stak Lyset ned i Kælderrummet.  
Først da han paa denne Maade havde forvissat sig om,  
at der intet mistænkeligt forefandtes, gik han ind i  
Sovekammeret.

Her rejste hans unge Kone sig overende i Sen-  
gen, gned sine Øjne og begyndte straks paa en om-  
stændelig Beretning om alt, hvad der i Dagens Løb  
var hændet i Butikken: om Mølleren, der havde været  
der med Gryn, om Hans Jensen, der havde købt et  
Anker Brændevin, om gamle Søren Skrædder, hvem hun  
havde skrevet for et Pund Kandis o. s. v. Hun var en  
lille buttet Skabning med et rundt og rødmosset Barne-  
ansigt indrammet af en stor Gammelkone-Natkappe.

Villing klædte sig imidlertid hastig af og gav nu  
og da lydeligt sit Bifald tilkende. „Godt . . . meget  
godt, lille Sine . . . fuldkommen rigtig gjort, lille Ven,“  
indskød han uafbrudt, mens han sprang om paa Gulvet  
i Hosesokker og Underbenklæder, som om han var paa  
Jagt efter sin egen Skygge, der snart krøb sammen  
som en Tudse henne i en Krog, snart strakte sig som  
et Spøgelse opad det lille Kammers lave Vægge.

Saa kravlede han iseng. Men endnu længe efter,  
at Lyset var slukket, blev Mand og Kone ved at  
snakke nede under Dynen om Kaffepriser, Mel og  
Kredit. Selv i deres allerømmeste Øjeblikke kunde  
disse to fornuftige Mennesker ikke slippe deres Butik  
og Forretning af Tankerne. De ligesom omfavnede  
hinanden med forhaabningsfulde Beregninger over Ind-